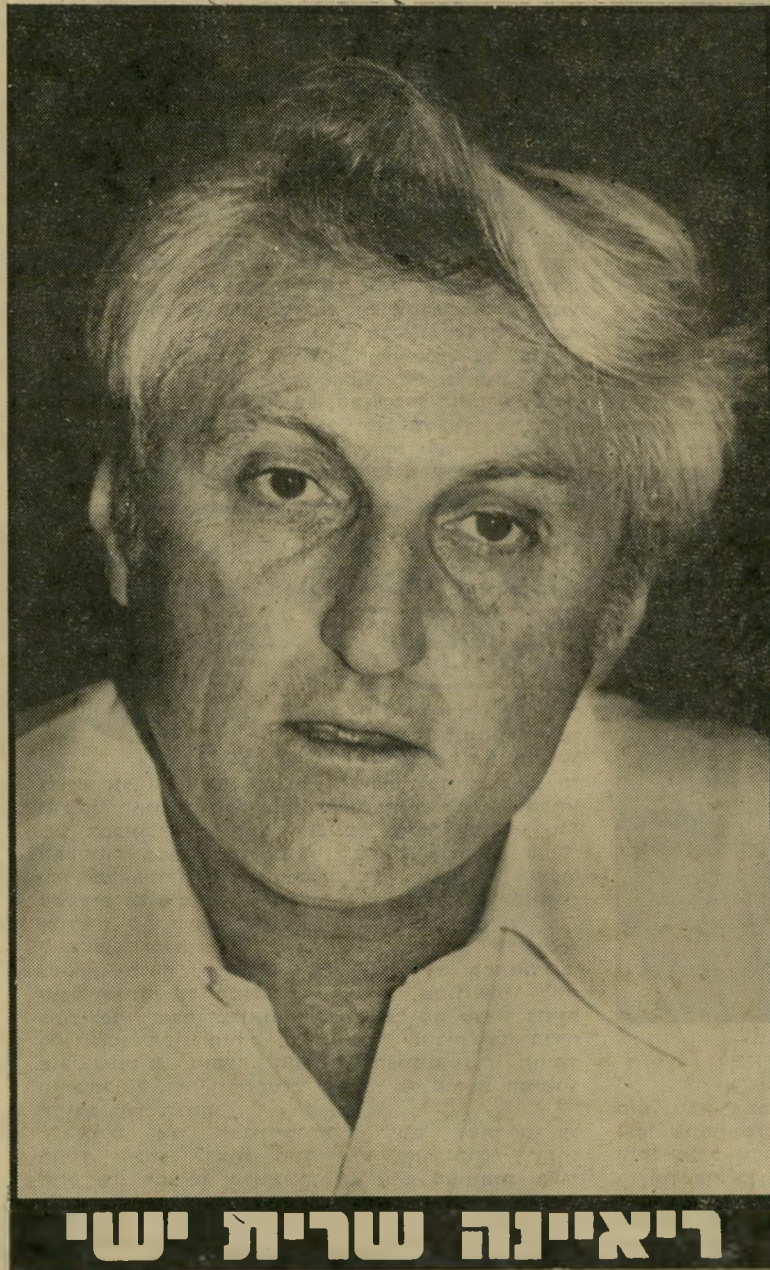

**„רציתי להיות חבר־כנסת!“ אומר ראש עיריית תל־אביב, שלמה
(„צ׳יצי“) להט. „פתרו לי את הבעייה ולא שמו אותי במקום
דיאלי. עכשיו אני שוקל פיפטי־פיפטי אם לרוץ בבחירות לעירייה.“**

מצילים זה מידוך
ישראל. אם הם לא
רוצים לעבוד,
שיהיו בדיאים,
זה לא מעיק עלי

מה שקורה בדיזנגוף זה
באשמת הסוחרים. מה
אני אשם ששניידמן
סגד, ומוכדים בדיזנגוף
גרעינים ובוטנים?

הייתי מעביד את
אוניברסיטת תל־אביב
לאבו־כביד, ואת העידיה
ובית־המישפט
לאיזור של בלומפילד

תוך חמש שנים תהיה
נווה־צדק המקום בתל־
אביב. אם יש לך כסף,
אני מציע לך
להשקיע שם עוד היום

את חושבת
שישראל פלד העביד
את גן־החיות לרמת־גן
ביגלל העיניים
היפות שלי?

אני בעד שיקומו בתי־
זונות מבוקרים, מעין
בתי־מלון, בין נתניה
לשפיים, מחוץ
לחחום המושב

ריאיינה שרית ישי

מתי מתכיר

את ראש העיר

בלבד. וכעת החבר'ה אומרים, שצ׳יצי גר
מר על היס.
ויש יתושים בתל־אביב, ורחוב דיזנגוף
הולך ונראה יותר ויותר כמו התחנה
המרכזית — גרעינים, בוטנים, בורקס
והחנות הריקה של שניידמן בפנת גור־
דון, והפסג' המפורסם, שמהצית חנויותיו
סגורות ובפיתחו נערמת אשפה מהולה
בצחנת בית־שימוש ציבורי.
אנשים אינם שמחים בתל־אביב. העיר
הגדולה, שהצטיינה פעם בחיי הלילה ה־

ים שכיף לבלות בו ולצחוק עם שימחה
מהכסאות, או יחיא מהקיסק או עם
גיגי בסוכת־המציל. כעת יש בחוף מדי־
רגות ומיפלסים, ובחוף־שרתון עובר מדי
פעם טרקטור, המאיים לדרוס את ה־
ילדים, ואפשר לחטוף נקע בעיניים לא
ממראה החתיכות, כי אם ממראה ה־
ילדים המשככים במים למרות הדגל
השחור המאיים שמעל סוכת־המציל, ולמ־
רות אוהרות חוזרות ונשנות ברמקול,
שהרחצה היא על אחריות המתרחצים

וקשה היה להחליט אם לאכול ב„גע־
זונט“, או ב„חומוס אשקרא“. אני זר־
כרת שבוטיקים החלו לצוץ שם כפטריות
אחרי הגשם ובתי־אוכל ובתי־קפה ופא־
ביס. ואני גם זוכרת שתקופת הפריחה
הזו ארכה פרק זמן קצר ביותר, ואז התי־
חילו המקומות להיקנס ולהיסגר, והחב־
ר'ה אמרו שצ׳יצי גומר על העיר.
ואת שפת־הים של תל־אביב אני זר־
כרת בלי מדרגות ומיפלסים ומודרניזציה
מרוצפת בסיגנון חוף־הילטון, סתם חוף־

אני זוכרת לילות שבהם אפשר היה
לשבת אצל „שמיל“ על המידרכה עד
השעה ארבע לפנות בוקר. אני זוכרת
לילות שבהם אפשר היה לבוא ל„כסית“
שברחוב דיזנגוף ב־12 בלילה, אחרי הצ־
גת־תיאטרון, או אחרי הצגה שנייה,
ולשבת עם מוישה ועוד אנשים עד שתיים
בלילה, וללכת משם לבאבא ולשבת
במירפסת, או לעבור ל„גיי גיי“ ולגמור
את הלילה כשמתחיל הבוקר. אני זר־
כרת שברחוב ירמיהו פרחו העסקים